

משנה - סנהדרין

[פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#) • [פרק ו](#) • [פרק ז](#) • [פרק ח](#) • [פרק ט](#) • [פרק י](#)
[פרק יא](#) • [פרק יב](#)

פרק א

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

פרק ב

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

פרק ג

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#)

פרק ד

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

פרק ה

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

פרק ו

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

פרק ז

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#) [משנה יא](#)

פרק ח

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ט

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו

פרק י

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו

פרק יא

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו

א

פרק

א

משנה

-

א

פרק

דיני ממונות, בשלשה. גזלות וחבלות (ג), בשלשה. נזק וחצי נזק, תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה, בשלשה. האונס והמפתה והמוציא שם רע, בשלשה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, מוציא שם רע, בעשרים ושלשה, מפני שיש בו דיני נפשות:

ב

משנה

-

א

פרק

מכות, בשלשה. משום רבי ישמעאל אמרו, בעשרים ושלשה. עבור החדש, בשלשה. עבור השנה, בשלשה, דברי רבי מאיר. רבן שמעון בן גמליאל אומר, בשלשה מתחילין, ובחמשה נושאים ונותנים, וגומרין בשבעה. ואם גמרו בשלשה, מעברת:

פרק א - משנה ג

סְמִיכַת זְקָנִים וְעֲרִיפַת **י** עֲגָלָה, בְּשִׁלְשָׁה, דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. וְרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בְּחֻמְשָׁה. הַחֲלִיפָה וְהַמְּאוֹנִין **יב**, בְּשִׁלְשָׁה. נָטַע רַבְעֵי וּמַעְשָׂר שְׁנֵי שָׁאִין דָּמִיו יְדוּעִין, בְּשִׁלְשָׁה **יג**. הַהֲקָדְשוֹת, בְּשִׁלְשָׁה. הָעֶרְכִין הַמְּטַלְטְלִין, בְּשִׁלְשָׁה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֶחָד מֵהֶן כֹּהֵן. וְהַקְּרָקְעוֹת, תִּשְׁעָה וְכֹהֵן. וְאָדָם, פְּיוּצָא בְּהוֹן:

פרק א - משנה ד

דִּינֵי נִפְשׁוֹת, בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה. הַרוֹבֵעַ וְהַנֶּרְבַּע, בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה, שְׁנַאֲמַר (ויקרא כ) וְהִרְגֵת אֶת הָאִשָּׁה וְאֶת הַבְּהֵמָה, וְאוֹמֵר (שם) וְאֶת הַבְּהֵמָה תַּהַרְגוּ שׁוֹר הַנִּסְקָל, בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה, שְׁנַאֲמַר (שמות כא) הַשׁוֹר יִסְקַל וְגַם בְּעֲלֵיו יוּמָת, כְּמִיתַת בְּעָלִים כֶּדָּ מִיתַת הַשׁוֹר. הַזָּאֵב וְהָאֲרִי, הַדָּב וְהַנֶּמֶר וְהַבְּרָדָלֶס וְהַנֶּחֱשׁ **יט**, מִיתַתוֹ בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, כָּל הַקּוֹדֵם לַהַרְגוֹ, זָכָה **כ**. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, מִיתַתוֹ בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה:

פרק א - משנה ה

אִין דָּנִין לֹא אֶת הַשֶּׁבֶט וְלֹא אֶת נְבִיא הַשֶּׁקֶר וְלֹא אֶת כֹּהֵן גָּדוֹל, אֲלֵא עַל פִּי בֵּית דִּין שֶׁל שְׁבַעִים וְאַחַד. וְאִין מוֹצִיאִין לְמַלְחַמַת הָרְשׁוּת, אֲלֵא עַל פִּי בֵּית דִּין שֶׁל שְׁבַעִים וְאַחַד. אִין מוֹסִיפִין עַל הָעִיר וְעַל הָעִזְרוֹת, אֲלֵא עַל פִּי בֵּית דִּין שֶׁל שְׁבַעִים וְאַחַד. אִין עוֹשִׂין סְנֵהדְרִיּוֹת לְשִׁבְטִים **כד**, אֲלֵא עַל פִּי בֵּית דִּין שֶׁל שְׁבַעִים וְאַחַד. אִין עוֹשִׂין עִיר הַנִּדְחָת, אֲלֵא עַל פִּי בֵּית דִּין שֶׁל שְׁבַעִים וְאַחַד. וְאִין עוֹשִׂין עִיר הַנִּדְחָת בְּסֶפֶר, וְלֹא שְׁלֹשָׁה **כה**, אֲבָל עוֹשִׂין אַחַת אוֹ שְׁתַּיִם **כח**:

סִנְהֶדְרֵי גְדוּלָה הֵיְתָה שֶׁל שְׁבַעִים וְאַחַד, וְקִטְנָה שֶׁל עֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה. וּמִנֵּין לְגְדוּלָה שֶׁהִיא שֶׁל שְׁבַעִים וְאַחַד, שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר יא) אֶסְפָּה לִּי שְׁבַעִים אִישׁ מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמִשָּׁה עַל גִּבֵּיהֶן, הָרִי שְׁבַעִים וְאַחַד. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, שְׁבַעִים. וּמִנֵּין לְקִטְנָה שֶׁהִיא שֶׁל עֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה, שֶׁנֶּאֱמַר (שם לה) וְשִׁפְטוּ הָעֵדָה וְגוֹי וְהִצִּילוּ הָעֵדָה, עֵדָה שׁוֹפְטֹת וְעֵדָה מְצַלָּת, הָרִי כָּאֵן עֶשְׂרִים. וּמִנֵּין לְעֵדָה שֶׁהִיא עֶשְׂרֵה, שֶׁנֶּאֱמַר (שם יד) עַד מְתֵי לְעֵדָה הָרְעָה הַזֹּאת, יֵצְאוּ יְהוֹשֻׁעַ וְכָלֵב. וּמִנֵּין לְהֵבִיא עוֹד שְׁלֹשָׁה, מִמִּשְׁמַע שֶׁנֶּאֱמַר (שמות כג) לֹא תִהְיֶה אַחֲרַי רַבִּים לְרָעָת, שׁוֹמֵעַ אֲנִי שְׁאֵהִיָּה עִמָּהֶם לְטוֹבָה, אִם כֹּן לְמָה נֶאֱמַר (שם) אַחֲרַי רַבִּים לְהִטָּת, לֹא כִּהְטִיתֶדָּ לְטוֹבָה הִטִּיתֶדָּ לְרָעָה. הִטִּיתֶדָּ לְטוֹבָה עַל פִּי אַחַד, הִטִּיתֶדָּ לְרָעָה עַל פִּי שְׁנַיִם, וְאִין בֵּית דִּין שֶׁקוֹל [לא], מוֹסִיפִין עֲלֵיהֶם עוֹד אַחַד [לב], הָרִי כָּאֵן עֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה. וְכִמָּה יֵהָא בְּעִיר וּתְהֵא רְאוּיָה לְסִנְהֶדְרִין, מָאָה וְעֶשְׂרִים. רַבִּי נְחֻמִּיָּה אוֹמֵר, מְאֵתַיִם וּשְׁלֹשִׁים, כְּנֶגֶד שְׁרִי עֲשָׂרוֹת:

כֹּהֵן גָּדוֹל דָּן וְדָנִין [א] אוֹתוֹ, מַעֲיֵד [ב] וּמַעֲיֵדִין אוֹתוֹ, חוֹלֵץ וְחוֹלְצִין לְאִשְׁתּוֹ, וּמִיַּבְמִין אֶת אִשְׁתּוֹ, אֲבָל הוּא אֵינּוּ מִיַּבְמִים, מִפְּנֵי שֶׁהוּא אָסוּר בְּאִלְמָנָה. מֵת לוֹ מֵת, אֵינּוּ יוֹצֵא אַחַר הַמָּטָה, אֲלָא הוּן נִכְסִין וְהוּא נִגְלָה, הוּן נִגְלִין וְהוּא נִכְסָה, וְיוֹצֵא עִמָּהֶן עַד פְּתַח הָעִיר, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵינּוּ יוֹצֵא מִן הַמְּקֻדָּשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא כא) וּמִן הַמְּקֻדָּשׁ לֹא יֵצֵא. וּכְשֶׁהוּא מְנַחֵם אַחֲרֵים, דָּרָדָּ כָּל הָעָם עוֹבְרִין בְּזָה אַחַר זֶה וְהַמְּמַנֶּה מְמַצְעוֹ בֵּינוֹ לְבֵין הָעָם. וּכְשֶׁהוּא מְתַנַּחֵם מְאַחֲרֵים, כָּל הָעָם אוֹמְרִים לוֹ אָנוּ כְּפָרְתֶדָּ, וְהוּא אוֹמֵר לָהֶן תִּתְבָּרְכוּ מִן הַשָּׁמַיִם. וּכְשֶׁמְבָרִין אוֹתוֹ, כָּל הָעָם מְסַבִּין עַל הָאָרֶץ וְהוּא מְסַב עַל הַסְּפָסֵל [ו]:

פרק ב - **משנה ב**

המלך לא דן ולא דנין אותו, לא מעיד ולא מעידין אותו **[ט]**, לא חולץ ולא חולצין לאשתו **[י]**. לא מיבס ולא מיבמין לאשתו. רבי יהודה אומר, אם רצה לחלץ או ליבס, זכור לטוב. אמרו לו, אין שומעין לו. ואין נושאין אלמנתו. רבי יהודה אומר, נושא המלך אלמנתו של מלך, שכן מצינו בדרך שנשא אלמנתו של שאול, שנאמר (שמואל ב יב) ואתנה לה את בית אדניך ואת נשי אדניך

פרק ג - **משנה ג**

מת לו מת, אינו יוצא מפתח פלטרין שלו. רבי יהודה אומר, אם רוצה לצאת אחר המטה, יוצא, שכן מצינו בדרך שיצא אחר מטתו של אבנר, שנאמר (שם א) והמלך דוד הלך אחרי המטה. אמרו לו, לא היה הדבר אלא לפי שאת העם **[יג]**. וכשמברין אותו, כל העם מסבין על הארץ והוא מסב על הדרך

פרק ד - **משנה ד**

ומוציא למלחמת **[יד]** הרשות על פי בית דין של שבעים ואחד. ופורץ לעשות לו דרך, ואין ממחין בידו. דרך המלך אין לו שעור **[טו]**. וכל העם בוזזין ונותנין לפניו, והוא נוטל חלק בראש. לא ירבה לו נשים (דברים יז), אלא שמנה עשרה. רבי יהודה אומר, מרבה הוא לו, ובלבד שלא יהו מסירות **[יז]** את לבו. רבי שמעון אומר, אפלו אחת ומסירה את לבו, הרי זה לא ישאנה **[יח]**. אם כן למה נאמר (דברים יז) ולא ירבה לו נשים, אפלו כאביגיל. לא ירבה לו סוסים (שם), אלא כדי **[יט]** מרכבתו. וכסף וזהב לא ירבה לו מאד (שם), אלא כדי לתן אפסנא. וכותב לו ספר תורה לשמו. יוצא למלחמה, מוציאה עמו. נכנס, מכניסה עמו. יושב בדין **[כב]**, היא עמו. מסב, היא כנגדו, שנאמר (שם) והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו:

פרק ב - משנה ה

אין רוכבין על סוסו, ואין יושבין על כסאו, ואין משתמשין בשרביטו [כג], ואין רואין אותו כשהוא מסתפר ולא כשהוא ערם ולא בבית המרחץ, שנאמר (סו) שום תשים עליך מלך, שתהא אימתו עליך:

פרק ג

פרק ג - משנה א

דיני ממונות, בשלשה. זה בורר לו אחד [א] וזה בורר לו אחד, ושניהן בוררין להן עוד אחד, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, שני דינין בוררין להן עוד אחד. זה פוסל דינו [ד] של זה וזה פוסל דינו של זה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אימתי, בזמן שמביא עליהן ראיה שהן קרובין או פסולין, אבל אם היו כשרים או ממחין, אינו יכול לפסולן. זה פוסל עדיו של זה וזה פוסל עדיו של זה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אימתי, בזמן שהוא מביא עליהם ראיה שהן קרובים או פסולים. אבל אם היו כשרים, אינו יכול לפסולן:

פרק ג - משנה ב

אמר לו נאמן עלי אבא, נאמן עלי אביד, נאמנין עלי שלשה רועי בקר [טו], רבי מאיר אומר, יכול לחזור בו. וחכמים אומרים, אינו יכול לחזור בו. הקה חייב לחברו שבועה ואמר לו דור לי בחיי ראשך, רבי מאיר אומר, יכול לחזור בו. וחכמים אומרים, אין יכול לחזור בו:

פרק ג - משנה ג

וְאֵלוֹ הֵן הַפְּסוּלִין **[כ]**, הַמְּשַׁח בְּקִבְיָא, וְהַמְּלוֹה בְּרַבִּית, וּמְפָרִיחֵי יוֹנִים, וְסוֹחְרֵי שְׂבִיעִית. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּתַחֲלָה הָיוּ קוֹרִין אוֹתָן אוֹסְפֵי שְׂבִיעִית, מִשְׁרְבוּ הָאֲנָסִין, חֲזָרוּ לְקָרוֹתָן סוֹחְרֵי שְׂבִיעִית. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה **[ל]**, אֵימַתִּי, בְּזַמַּן שֶׁאִין לָהֶם אֲמָנוֹת אֲלָא הִיא, אֲבָל יֵשׁ לָהֶן אֲמָנוֹת שְׁלֵא הִיא, כְּשֶׁרִין **[לא]**:

פרק ג - משנה ד

וְאֵלוֹ הֵן הַקְּרוֹבִין **[לג]**, אָבִיו **[לד]** וְאָחִיו וְאָחִי אָבִיו וְאָחִי אִמּוֹ וְבַעַל אָחוֹתוֹ וְבַעַל אָחוֹת אָבִיו וְבַעַל אָחוֹת אִמּוֹ וְחָמִיו וְגִיסוֹ, הֵן וּבְנֵיהֶן וְחַתָּנֵיהֶן, וְחוֹרְגוֹ לְבָדוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זֶה מְשַׁנֵּת רַבִּי עֲקִיבָא. אֲבָל מְשַׁנָּה רֵאשׁוֹנָה, דוֹדוֹ וּבֶן דוֹדוֹ **[לו]**. וְכָל הָרְאוּי לְיָרְשׁוֹ, וְכָל הַקְּרוֹב לֹ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה. הִזָּה קְרוֹב וְנִתְרַחַק, הָרִי זֶה כְּשֶׁר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֲפֹלוּ מִתָּה בְּתוֹ וְיֵשׁ לוֹ בָּנִים מִמֶּנָּה, הָרִי זֶה קְרוֹב:

פרק ג - משנה ה

הָאוֹהֵב **[מ]** וְהַשּׂוֹנֵא. אוֹהֵב, זֶה שׁוֹשְׁבֵינּוּ. שׂוֹנֵא, כָּל שְׁלֵא דָבָר עִמּוֹ שְׁלֵשָׁה יָמִים בְּאִיבָה. אָמְרוּ לוֹ, לֹא נִחְשְׁדוּ יִשְׂרָאֵל עַל כָּד:

פרק ג - משנה ו

כִּיצַד בּוֹדְקִים אֵת הָעֵדִים, הָיוּ מְכַנְּסִין אוֹתָן וּמְאַיְמִין עֲלֵיהֶן **[מב]** וּמוֹצִיאִין אֵת כָּל **[מד]** הָאָדָם לַחוּץ, וּמְשִׁירִין אֵת הַגְּדוֹל שְׁבָהוֹ, וְאוֹמְרִים לוֹ אָמַר הַיָּאָד אֵתָּה יוֹדֵעַ שְׁזָה חַיֵּב לָזָה. אִם אָמַר, הוּא אָמַר לִי שְׁאֲנִי חַיֵּב

לו, איש **[מה]** פְּלוֹנִי אָמַר לִי שֶׁהוּא חָיֵב לוֹ, לֹא אָמַר כְּלוּם, עַד שֶׁיֹּאמֶר, בְּפִנְיֵנו הוֹדָה לוֹ שֶׁהוּא חָיֵב לוֹ מֵאֲתֵימ **[מו]** זוּז. וְאַחַר כֵּן מְכַנִּיסִין אֶת הַשְּׁנֵי וּבּוֹדְקִים אוֹתוֹ. אִם נִמְצְאוּ דְבָרֵיהֶם מְכּוּנִים, נוֹשְׂאִין וְנוֹתְנִין בְּדָבָר. שְׁנַיִם אוֹמְרִים זָפְאִי, וְאֶחָד אוֹמֵר חָיֵב, זָפְאִי. שְׁנַיִם אוֹמְרִים חָיֵב, וְאֶחָד אוֹמֵר זָפְאִי, חָיֵב. אֶחָד אוֹמֵר זָפְאִי, וְאֶחָד אוֹמֵר חָיֵב, וְאֶפְלוּ שְׁנַיִם מִזְכִּין אוֹ שְׁנַיִם מְחַיְבִין וְאֶחָד אוֹמֵר אֵינִי יוֹדֵעַ, יוֹסִיפוּ **[מז]** הַדִּינִין:

פרק ג - משנה ז

גָּמְרוּ אֶת הַדָּבָר, הָיוּ מְכַנִּיסִין אוֹתוֹן. הַגְּדוֹל שֶׁבְּדִינִים אוֹמֵר **[נ]**, אִישׁ פְּלוֹנִי אֲתָה זָפְאִי, אִישׁ פְּלוֹנִי אֲתָה חָיֵב. וּמִנִּין לְכַשְׂיֵצָא אֶחָד מִן הַדִּינִים לֹא יֹאמֶר אֲנִי מִזְכֶּה וְחַבְרֵי מְחַיְבִין אֲבָל מָה אֶעֱשֶׂה שְׁחַבְרֵי רַבּוּ עָלַי, עַל זֶה נֹאמֵר לֹא תִלְךָ רְכִיל בְּעַמֶּךָ (ויקרא יט), וְאוֹמֵר **[נא]** הוֹלֵךְ רְכִיל מְגַלֶּה סוּד (משלי יא):

פרק ג - משנה ח

כָּל זְמַן שֶׁמְבִיא רְאִיָּה, סוֹתֵר **[נב]** אֶת הַדִּין. אָמְרוּ לוֹ, כָּל רְאִיוֹת שֵׁשׁ לָךְ הֵבֵא מִפְּאֵן עַד שְׁלֹשִׁים יוֹם. מְצָא בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם, סוֹתֵר. לְאַחַר שְׁלֹשִׁים יוֹם, אֵינּוּ סוֹתֵר. אָמַר רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל, מָה יַעֲשֶׂה זֶה שֶׁלֹּא מְצָא בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים וּמְצָא לְאַחַר שְׁלֹשִׁים **[נג]**. אָמְרוּ לוֹ הֵבֵא יְעָדִים וְאָמַר אֵין לִי יְעָדִים, אָמְרוּ הֵבֵא רְאִיָּה וְאָמַר אֵין לִי רְאִיָּה, וּלְאַחַר זְמַן הֵבִיא רְאִיָּה וּמְצָא יְעָדִים, הָרִי זֶה אֵינּוּ כְּלוּם. אָמַר רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל, מָה יַעֲשֶׂה זֶה שֶׁלֹּא הָיָה יוֹדֵעַ שֵׁשׁ לוֹ יְעָדִים וּמְצָא יוֹדֵעַ שֵׁשׁ לוֹ רְאִיָּה וּמְצָא רְאִיָּה. אָמְרוּ לוֹ הֵבֵא יְעָדִים, אָמַר אֵין לִי יְעָדִים, הֵבֵא רְאִיָּה וְאָמַר אֵין לִי רְאִיָּה, רְאֵה שְׁמִתְחַיֵּב בְּדִין וְאָמַר קָרְבוּ פְּלוֹנִי וּפְלוֹנִי וְהַעִידוּנִי, אוֹ שֶׁהוֹצִיא רְאִיָּה מִתּוֹךְ אֶפְנֹדָתוֹ, הָרִי זֶה אֵינּוּ כְּלוּם:

פרק ד

פרק ד - משנה א

אָחַד דַּיְנֵי מְמוֹנוֹת וְאָחַד דַּיְנֵי נַפְשׁוֹת, בְּדַרְיֶשָׁה וּבַחֲקִירָה, שְׁנַאֲמַר (ויקרא כד) מִשְׁפָּט אָחַד יִהְיֶה לָּכֶם. מֵה בֵּין דַּיְנֵי מְמוֹנוֹת לְדַיְנֵי נַפְשׁוֹת **[ב]**. דַּיְנֵי מְמוֹנוֹת בְּשִׁלְשָׁה, וְדַיְנֵי נַפְשׁוֹת בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה. דַּיְנֵי מְמוֹנוֹת פּוֹתְחִין בֵּין לְזָכוֹת בֵּין לְחוּבָה, וְדַיְנֵי נַפְשׁוֹת פּוֹתְחִין לְזָכוֹת **[ג]** וְאֵין פּוֹתְחִין לְחוּבָה. דַּיְנֵי מְמוֹנוֹת מְטִין עַל פִּי אָחַד לְזָכוֹת וְעַל פִּי שְׁנַיִם לְחוּבָה **[ד]**. דַּיְנֵי מְמוֹנוֹת מְחַזְרִין בֵּין לְזָכוֹת בֵּין לְחוּבָה, דַּיְנֵי נַפְשׁוֹת מְחַזְרִין לְזָכוֹת וְאֵין מְחַזְרִין לְחוּבָה **[ה]**. דַּיְנֵי מְמוֹנוֹת הַכֹּל מְלַמְּדִין זְכוֹת וְחוּבָה, דַּיְנֵי נַפְשׁוֹת הַכֹּל מְלַמְּדִין זְכוֹת וְאֵין הַכֹּל מְלַמְּדִין חוּבָה. דַּיְנֵי מְמוֹנוֹת הַמְלַמְּדֵי חוּבָה מְלַמְּדֵי זְכוֹת וְהַמְלַמְּדֵי זְכוֹת מְלַמְּדֵי חוּבָה, דַּיְנֵי נַפְשׁוֹת הַמְלַמְּדֵי חוּבָה מְלַמְּדֵי זְכוֹת, אֲבָל הַמְלַמְּדֵי זְכוֹת אֵין יָכוֹל לְחַזֵּר וּלְלַמֵּד חוּבָה **[ו]**. דַּיְנֵי מְמוֹנוֹת דְּנִין בַּיּוֹם **[ז]** וְגוֹמְרִין בַּלַּיְלָה **[ח]**, דַּיְנֵי נַפְשׁוֹת דְּנִין בַּיּוֹם וְגוֹמְרִין בַּיּוֹם בֵּין לְזָכוֹת בֵּין לְחוּבָה, דַּיְנֵי נַפְשׁוֹת גּוֹמְרִין בּוֹ בַּיּוֹם וְגוֹמְרִין בּוֹ בַּיּוֹם שְׁלֹשָׁתָּם לְפִיכָד אֵין דְּנִין לֹא בְּעָרֵב שַׁבָּת וְלֹא בְּעָרֵב יוֹם טוֹב:

פרק ד - משנה ב

דַּיְנֵי הַטְּמְאוֹת וְהַטְּהוֹרוֹת **[י]** מִתְחִילִין מִן הַגְּדוֹל, דַּיְנֵי נַפְשׁוֹת מִתְחִילִין מִן הַצָּד. הַכֹּל כְּשֶׁרִין לְדוֹן דַּיְנֵי מְמוֹנוֹת וְאֵין הַכֹּל כְּשֶׁרִין לְדוֹן דַּיְנֵי נַפְשׁוֹת, אֶלָּא כְּהַנִּים, לְוִיִּם, וְיִשְׂרָאֵלִים הַמְּשִׁיאִין לְכַהֲנָה **[יא]**:

פרק ג - משנה א

סְנֵהדְרִין **[יב]** הֵיטָה פְּחָצֵי גֶרֶן עֲגָלָה, כְּדִי שְׂיֵהוּ רוֹאִין זֶה אֶת זֶה. וְשְׁנֵי סוֹפְרֵי הַדַּיְנִין עוֹמְדִין לְפָנֵיהֶם, אָחַד מִיְמִין וְאָחַד מִשְׂמָאל, וְכוֹתְבִין דְּבָרֵי הַמְּזַכִּין וְדְבָרֵי הַמְּחַיְבִין **[יג]**. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, שְׁלֹשָׁה, אָחַד כּוֹתֵב דְּבָרֵי הַמְּזַכִּין, וְאָחַד כּוֹתֵב דְּבָרֵי הַמְּחַיְבִין, וְהַשְּׁלִישִׁי כּוֹתֵב דְּבָרֵי הַמְּזַכִּין וְדְבָרֵי

פרק ד - משנה ד

וְשֵׁלֶשׁ שׁוּרוֹת שֶׁל תַּלְמִידֵי חֻכְמִים יוֹשְׁבֵין לְפָנֵיהֶם **[כה]**, כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִפִּיר אֶת מְקוֹמוֹ. הָיוּ צָרִיכִין לְסַמֵּךְ, סוּמְכִין מִן הָרֵאשׁוֹנָה. אֶחָד מִן הַשְּׁנֵי בָּא לוֹ לְרֵאשׁוֹנָה וְאֶחָד מִן הַשְּׁלִישִׁית בָּא לוֹ לְשֵׁנִיָּה, וּבּוֹרְרִין לָהֶן עוֹד אֶחָד מִן הַקָּהָל וּמוֹשִׁיבִין אוֹתוֹ בְּשִׁלִּישִׁית. וְלֹא הָיָה יוֹשֵׁב בְּמְקוֹמוֹ שֶׁל רֵאשׁוֹן, אֶלָּא יוֹשֵׁב בְּמְקוֹם הָרֵאוּי לוֹ :

פרק ד - משנה ה

כִּיצַד מְאִימִין אֶת הָעֵדִים עַל עֵדֵי נִפְשׁוֹת, הָיוּ מְכַנְיָסִין אוֹתָן וּמְאִימִין עֲלֵיהֶן **[כז]**. שְׁמָא תֵּאמְרוּ מֵאֵמֶד **[כח]**, וּמִשְׁמוּעָה, עַד מִפִּי עֵד **[כט]** וּמִפִּי אָדָם נֶאֱמָן שְׁמַעְנוּ **[ל]**, אוֹ שְׁמָא אֵי אַתֶּם יוֹדְעִין שְׁסוּפִנוּ לְבַדֵּק אֶתְכֶם בְּדַרְשֵׁי וּבַחֲקִירָה. הָיוּ יוֹדְעִין שֶׁלֹּא כְּדִינֵי מְמוֹנוֹת דִּינֵי נִפְשׁוֹת. דִּינֵי מְמוֹנוֹת, אָדָם נוֹתֵן מְמוֹן וּמִתְכַפֵּר לוֹ. דִּינֵי נִפְשׁוֹת, דָּמוֹ וְדָם זָרְעִיוֹתָיו תְּלוּיִין בּוֹ עַד סוֹף הָעוֹלָם, שֶׁכֵּן מְצִינּוּ בְּקִין שֶׁהָרַג אֶת אַחִיו, שְׁנֵאמַר (בְּרֵאשִׁית ד) דְּמֵי אַחִיךָ צִעֲקִים, אֵינּוּ אוֹמֵר דָּם אַחִיךָ אֶלָּא דְּמֵי אַחִיךָ, דָּמוֹ וְדָם זָרְעִיוֹתָיו. דָּבָר אַחֵר, דְּמֵי אַחִיךָ **[לא]**, שֶׁהָיָה דָּמוֹ מְשֻׁלָּךְ עַל הָעֲצִים וְעַל הָאֲבָנִים. לְפִיכָךְ **[לב]** נִבְרָא אָדָם יְחִידִי, לְלַמְּדֵךְ, שֶׁכָּל הַמְּאֵבֵד נִפְשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל, מַעֲלָה עָלָיו הַכְּתוּב כְּאֵלוֹ אֵבֵד עוֹלָם מְלֵא. וְכָל הַמְּקַיֵּם נִפְשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל, מַעֲלָה עָלָיו הַכְּתוּב כְּאֵלוֹ קַיֵּם עוֹלָם מְלֵא. וּמִפְּנֵי **[לג]** שְׁלוֹם הַבְּרִיּוֹת, שֶׁלֹּא יֵאמַר אָדָם לְחַבְרוֹ אֲבֵא גְדוֹל מֵאַבְיָךְ. וְשֶׁלֹּא יְהוּ מֵינִין אוֹמְרִים, הַרְבֵּה רְשָׁיוֹת בְּשָׂמַיִם. וּלְהַגִּיד **[לד]** גְּדֻלַּתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁאָדָם טוֹבֵעַ כְּמָה מְטַבְּעוֹת בְּחוֹתָם **[לה]** אֶחָד וְכֵלֶן דּוֹמִין זֶה לְזֶה, וּמְלָךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא טַבֵּעַ כָּל אָדָם בְּחוֹתָמוֹ שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן **[לו]** וְאִין אֶחָד מֵהֶן דּוֹמָה לְחַבְרוֹ. לְפִיכָךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד חַיֵּב לוֹמַר, בְּשִׁבְלֵי נִבְרָא הָעוֹלָם **[לז]**. וְשְׁמָא תֵּאמְרוּ מֵה לָּנוּ וּלְצָרָה הַזֹּאת, וְהֵלֵא כְּבָר נֶאֱמַר (וַיִּקְרָא ה) וְהוּא עַד אוֹ רָאָה אוֹ יָדַע אִם לּוֹא יִגִּיד וְגו'. וְשְׁמָא תֵּאמְרוּ מֵה לָּנוּ לְחוּב בְּדָמוֹ שֶׁל זֶה, וְהֵלֵא כְּבָר נֶאֱמַר (מְשִׁלֵי יא) וּבִאֲבָד רְשָׁעִים רָנָה :

פרק ה - משנה א

היו בודקין [א] אותן בשבע תקירות [ב], באיזה שבוע, באיזו שנה, באיזה חודש, בכמה בחודש, באיזה יום, באיזו שעה, באיזה מקום [ח]. רבי יוסי אומר באיזה יום, באיזו שעה, באיזה מקום [ט]. מכירין אתם אותו. התריתם בו. העובד עבודה זרה [י], את מי עבד, ובמה עבד:

פרק ה - משנה ב

כל המרבה בבדיקות, הרי זה משבח. מעשה ובודק בן זכאי בעקצי תאנים. ומה בין תקירות לבדיקות. תקירות, אחד אומר איני יודע, עדותן בטלה. בדיקות, אחד אומר איני יודע, ואפלו שנים [יג] אומרים אין אנו יודעין, עדותן קימת. אחד תקירות ואחד בדיקות, בזמן שמכחישין [יד] זה את זה, עדותן בטלה:

פרק ה - משנה ג

אחד אומר בשנים בחדש ואחד אומר בשלשה בחדש [טו], עדותן קימת, שזה יודע בעבורו [טז] של חדש וזה אינו יודע בעבורו של חדש. אחד אומר בשלשה ואחד אומר בחמשה, עדותן בטלה [יז]. אחד אומר בשתי שעות ואחד אומר בשלש שעות, עדותן קימת [יח]. אחד אומר בשלש ואחד אומר בחמש, עדותן בטלה [יט]. רבי יהודה אומר, קימת. אחד אומר בחמש ואחד אומר בשבע, עדותן בטלה, שפחמש חמה במזרח ובשבע

פרק ה - משנה ד

ואחר כך מכניסין את השני ובודקין אותו. אם נמצאו דבריהם מכונין, פותחין בזכות. אומר אחד מן העדים יש לי ללמד עליו זכות, או אחד מן התלמידים יש לי ללמד עליו חובה, משתקין אותו. אומר אחד מן התלמידים יש לי ללמד עליו זכות, מעלין אותו ומושיבין אותו ביניהן, ולא היתה יורד משם כל היום בלוי. אם יש ממש בדבריו, שומעין לו. ואפלו הוא אומר יש לי ללמד על עצמי זכות, שומעין לו, ובלבד שיש ממש בדבריו:

פרק ה - משנה ה

אם מצאו לו זכות, פטרוהו. ואם לאו, מעבירין דינו למחר. היו מזדווגין [כד] זוגות זוגות, וממעטין במאכל, ולא היו שותין יין כל היום, ונושאים ונותנים כל הלילה [כה], ולמחרת משפיעין ובאין לבית דין. המזכה [כו] אומר אני מזכה ומזכה אני במקומי, והמחייב אומר אני מחייב ומחייב אני במקומי. המלמד חובה מלמד זכות, אבל המלמד זכות אינו יכול לחזור וללמד חובה [כז]. טעו בדבר [כח], שני סופרי הדנין מזכירין אותו. אם מצאו לו זכות, פטרוהו. ואם לאו, עומדים למנון. שנים עשר מזכין ואחד עשר מחייבין, זכאי. שנים עשר מחייבין ואחד עשר מזכין, ואפלו אחד עשר מזכין ואחד עשר מחייבין ואחד אומר איני יודע, ואפלו עשרים ושנים מחייבין או מחייבין ואחד אומר איני יודע, יוסיפו הדנין. עד כמה מוסיפין, שנים שנים עד שבעים ואחד. שלשים וששה מזכין ושלשים וחמשה מחייבין, זכאי. שלשים וששה מחייבין ושלשים מזכין, דנין אלו כנגד אלו עד שיראה אחד מן המחייבין דברי המזכין [לא]:

פרק ו - משנה א

נגמר הדין [א], מוציאין אותו לסקלו. בית הסקילה היה חוץ לבית דין, שנאמר (ויקרא כד) הוצא את המקלל. אחד עומד על פתח בית דין והסודרין בידו, ואדם אחד רוכב הסוס רחוק ממנו כדי שיהא רואהו [ג]. אומר אחד יש לי ללמד עליו זכות, הלה מניף בסודרין והסוס רץ ומעמידו [ד]. ואפלו הוא אומר יש לי ללמד על עצמי זכות, מחזירין אותו אפלו ארבעה וחמשה פעמים [ה], ובלבד שיש ממש [ו] בדבריו. מצאו לו זכות, פטרוהו, ואם לאו, יוצא לסקל. וכרוז יוצא לפניו, איש פלוני בן פלוני יוצא לסקל על שעבר עברה פלונית, ופלוני ופלוני עדיו, כל מי שיודע לו זכות יבא וילמד עליו:

פרק ו - משנה ב

היה רחוק מבית הסקילה כעשר אמות, אומרים לו התודה, שכן דרך המומתין מתודין, שכל המתודה יש לו חלק לעולם הבא. שכן מצינו בעון שאמר לו יהושע, בני שים נא כבוד להי אלהי ישראל ותן לו תודה וגוי ויען עכן את יהושע ויאמר אמנה אנכי חטאתי להי אלהי ישראל וכזאת וגוי (יהושע ז). ומנין שכפר לו ודויו, שנאמר (שם) ויאמר יהושע מה עכרתנו יעכרך ה' ביום הזה. היום הזה אתה עכור, ואי אתה עכור לעולם הבא. ואם אינו יודע להתנדות, אומרים לו, אמר תהא מיתתי כפרה על כל עונותי. רבי יהודה אומר, אם היה יודע שהוא מזמם, אומר תהא מיתתי כפרה על כל עונותי חוץ מעון זה. אמרו לו, אם כן, יהו כל אדם אומרים כן כדי לנקות את עצמן:

פרק ו - משנה ג

הָיָה רְחוּק מִבֵּית הַסֵּקִילָה אַרְבַּע אַמּוֹת, מִפְּשִׁיטִין {ט} אוֹתוֹ אֵת בְּגָדָיו. הָאִישׁ, מִכֶּסֶּין אוֹתוֹ מִלְּפָנָיו {י}. וְהָאִשָּׁה, מִלְּפָנֶיהָ וּמֵאַחֲרֶיהָ, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, הָאִישׁ נִסְקַל עֶרֶם וְאִין הָאִשָּׁה נִסְקַלְתָּ עֲרֻמָּה {יב}:

פרק ו - משנה ד

בֵּית הַסֵּקִילָה הָיָה גְבוּהָ שְׁתֵּי קוֹמוֹת {יג}. אָחָד מִן הַעֲדִים דּוֹחֲפוֹ {יד} עַל מַתְנָיו. נִהְפֵּד עַל לְבוֹ {טו}, הוֹפְכוֹ עַל מַתְנָיו. אִם מֵת בָּהּ, יֵצֵא. וְאִם לֹא, הַשְּׂנִי נוֹטֵל אֵת הָאֶבֶן וְנוֹתְנָהּ {יז} עַל לְבוֹ. אִם מֵת בָּהּ, יֵצֵא. וְאִם לֹא, רְגִימָתוֹ בְּכָל יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים יז) יָד הַעֲדִים תִּהְיֶה בּוֹ בְּרֵאשִׁיטָה {יח} לְהַמִּיתוֹ וְיָד כָּל הָעָם בְּאַחֲרָנָה. כָּל הַנִּסְקָלִין נִתְּלִין, דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אִינּוּ נִתְּלָה אֶלָּא הַמְּגִדֵף וְהַעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. הָאִישׁ תּוֹלִין אוֹתוֹ פְּנִי כָּלְפֵי הָעָם, וְהָאִשָּׁה פְּנִיָּה כָּלְפֵי הָעָץ, דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, הָאִישׁ נִתְּלָה וְאִין הָאִשָּׁה נִתְּלִית {יט}. אָמַר לָהּ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, וְהֲלֹא שְׂמֵעוֹן בֶּן שָׁטַח תָּלָה נְשִׁים בְּאֶשְׁקֵלוֹ. אָמְרוּ לוֹ, שְׂמָנִים נְשִׁים תָּלָה, וְאִין דָּנִין שְׁנַיִם בְּיוֹם אָחָד. כִּי־צַד תּוֹלִין אוֹתוֹ, מִשְׁקָעִין אֵת הַקּוֹרָה בְּאֶרֶץ וְהָעָץ יוֹצֵא מִמֶּנָּה, וּמִקִּיף שְׁתֵּי יָדָיו זוֹ עַל גְּבִי זוֹ וְתוֹלָה אוֹתוֹ. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, הַקּוֹרָה מְטָה עַל הַכֶּתֶל, וְתוֹלָה אוֹתוֹ כְּדָרְדֵּךְ שֶׁהִטְבַּחִין עוֹשִׂין. וּמִתִּירִין אוֹתוֹ מִיָּד. וְאִם לֹן, עוֹבֵר עָלָיו בְּלֹא תַעֲשֶׂה, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים כא) לֹא תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל הָעָץ כִּי קָבוֹר תִּקְבְּרֶנּוּ כִּי קָלְלַת אֱלֹהִים תִּלְוִי וְגוֹ'. כְּלוּמַר, מִפְּנֵי מָה זֶה תִּלְוִי, מִפְּנֵי שֶׁבִרְדָּךְ אֵת הַשֵּׁם, וְנִמְצָא שֵׁם שָׁמַיִם מִתְחַלֵּל {כג}:

פרק ו - משנה ה

אָמַר רַבִּי מֵאִיר, בְּשַׁעָה שֶׁאָדָם מְצַטְעֵר, שְׂכִינָה מֵה הַלְּשׁוֹן אוֹמְרַת כְּבִיכּוֹל {כד}, קָלְנִי מֵרֵאשִׁי, קָלְנִי מֵזְרוּעֵי. אִם כֵּן הַמְּקוֹם מְצַטְעֵר עַל דָּמָם שֶׁל רְשָׁעִים שֶׁנִּשְׁפְּדוּ, קַל וְחֹמֶר עַל דָּמָם שֶׁל צְדִיקִים. וְלֹא זוֹ בְּלִבְדָּה, אֶלָּא כָּל הַמְּלִין אֵת מֵתוֹ, עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה {כו}. הֵלִינוּ לְכַבּוֹדוֹ לְהַבִּיאַ לוֹ אֶרֶון וְתַכְרִיכִים, אִינּוּ עוֹבֵר עָלָיו. וְלֹא הָיוּ קוֹבְרִין אוֹתוֹ בְּקִבְרוֹת אֲבוֹתָיו, אֶלָּא שְׁתֵּי בֵּיתֵי קִבְרוֹת הָיוּ מִתְקַנְיִן לְבֵית דִּין, אַחַת לְנִהְרָגִין וְלַנְּחַנְקִין וְאַחַת לְנִסְקָלִין וְלַנְּשַׂרְפִין:

פרק ו - משנה ו

נתעפל הַבָּשָׂר, מְלַקְטִין אֶת הָעֲצָמוֹת וְקוֹבְרִין אוֹתָן בְּמִקְוֹמָן. וְהַקְרוּבִים בָּאִים וְשׂוֹאֲלִין בְּשָׁלוֹם הַדִּינִים וּבְשָׁלוֹם הָעֵדִים, כְּלוּמַר שֶׁאֵין בְּלַבְנוּ עֲלֵיכֶם כְּלוּם, שֶׁדִּין אָמַת דְּנַתָּם. וְלֹא הָיוּ מִתְאַבְּלִין, אֲבָל אוֹנְנִין **ו**, שֶׁאֵין אֲנִינוֹת אֶלָּא בְּלֵב:

פרק ז

פרק ז - משנה א

אַרְבַּע מֵיתוֹת נִמְסְרוּ לְבֵית דִּין, סְקִילָה, שְׂרִפָּה, הֶרֶג, וְחִנּוּק **ב**. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, שְׂרִפָּה, סְקִילָה, חִנּוּק, וְהֶרֶג. זֶה מִצְוֹת הַנִּסְקָלִין:

פרק ז - משנה ב

מִצְוֹת הַנִּשְׂרָפִין, הָיוּ מְשַׁקְעִין אוֹתוֹ בְּזָבֵל עַד אֲרַכְבוֹתָיו **ג** וְנוֹתְנִין סוּדָר קָשָׁה לְתוֹךְ הַרְפָּה וְכוּרְךָ עַל צְנֹאָרוֹ. זֶה מוֹשֵׁף אֶצְלוֹ וְזֶה **ה** מוֹשֵׁף אֶצְלוֹ עַד שְׁפוֹתַח אֶת פִּי, וּמִדְּלִיק אֶת הַפְּתִילָה וְזוֹרְקָה לְתוֹךְ פִּי וְיִוְרְדַת לְתוֹךְ מַעְיו וְחוּמְרַת אֶת בְּנֵי מַעְיו. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִף הוּא אִם מִת בְּגִדָם לֹא הָיוּ מְקִימִין בּוֹ מִצְוֹת שְׂרִפָּה, אֶלָּא פּוֹתְחִין אֶת פִּי בְּצַבַּת **ז** שֶׁלֹּא בְּטוֹבָתוֹ וּמִדְּלִיק אֶת הַפְּתִילָה וְזוֹרְקָה לְתוֹךְ פִּי וְיִוְרְדַת לְתוֹךְ מַעְיו וְחוּמְרַת אֶת בְּנֵי מַעְיו. אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן צְדוּק, מַעֲשֶׂה בְּבֵת פֶּהוּן אַחַת שֶׁזָּנְתָה, וְהַקִּיפוּהָ חֲבִילֵי זְמוּרוֹת וּשְׂרִפוּהָ. אָמְרוּ לוֹ, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הָיָה בֵּית דִּין שֶׁל אוֹתָהּ שָׁעָה

פרק ז - משנה ג

מִצּוֹת הַנְּהַרְגִים, הָיוּ מִתִּיזִין אֶת רֵאשׁוֹ בְּסִיף כְּדָרְךָ שֶׁהַמְּלָכוֹת עוֹשֶׂה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, נוּוֹל הוּא זֶה, אֲלֵא מִנִּיחִין אֶת רֵאשׁוֹ עַל הַסֵּדֶן וְקוֹצֵץ בְּקוֹפִיץ. אָמְרוּ לוֹ, אֵין מִיתָה מְנוּלָת מִזֹּו. מִצּוֹת הַנְּחַנְקִין, הָיוּ מְשַׁקְעִין אוֹתוֹ בְּזָבֵל עַד אֲרַכְבוֹתָיו וְנוֹתְנִין סוּדָר קָשָׁה לְתוֹךְ הַרְכָּה וְכוּרְךָ עַל צְנֵאוֹרוֹ, זֶה מוֹשֵׁד אֲצֵלוֹ וְזֶה מוֹשֵׁד אֲצֵלוֹ, עַד שֶׁנִּפְשׁוּ יוֹצְאָה :

פרק ז - משנה ד

אֵלוֹ הֵן הַנְּסַקְלִין, הַבָּא עַל הָאֵם, וְעַל אִשְׁתֵּי הָאָב, וְעַל הַכֶּלֶה, וְעַל הַזְּכוּר {יא}, וְעַל הַבְּהֵמָה {יב}, וְהָאִשָּׁה הַמְּבִיאָה אֶת הַבְּהֵמָה, וְהַמְּגַדֵּף, וְהַעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, וְהַנּוֹתֵן מִזְרָעוֹ לַמֶּלֶךְ, וְיַבְעֵל אוֹב וַיִּדְעוֹנִי, וְהַמְּחַלֵּל אֶת הַשַּׁבָּת, וְהַמְּקַלֵּל אָבִיו וְאִמּוֹ, וְהַבָּא עַל נַעֲרָה הַמְּאַרְסָה, וְהַמְּסִית, וְהַמְּדִיחַ, וְהַמְּכַשֵּׁף, וְיָבֵן סוּרֵר וּמוֹרָה. הַבָּא עַל הָאֵם {יג}, חַיֵּב עָלֶיהָ מְשׁוּם אִם וּמְשׁוּם אִשְׁתֵּי אָב {יד}. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵינּוּ חַיֵּב אֲלֵא מְשׁוּם הָאֵם {טו} בְּלִבָּד. הַבָּא עַל אִשְׁתֵּי אָב חַיֵּב עָלֶיהָ מְשׁוּם אִשְׁתֵּי אָב וּמְשׁוּם אִשְׁתֵּי אִישׁ {טז}, בֵּין בְּחַיֵּי אָבִיו בֵּין לְאַחַר מִיתַת אָבִיו {יז}, בֵּין מִן הָאֲרוּסִין בֵּין מִן הַנְּשׂוּאִין. הַבָּא עַל כֶּלֶתוֹ, חַיֵּב עָלֶיהָ מְשׁוּם כֶּלֶתוֹ וּמְשׁוּם אִשְׁתֵּי אִישׁ, בֵּין בְּחַיֵּי בְנוֹ בֵּין לְאַחַר מִיתַת בְּנוֹ, בֵּין מִן הָאֲרוּסִין בֵּין מִן הַנְּשׂוּאִין. הַבָּא עַל הַזְּכוּר {יט} וְעַל הַבְּהֵמָה, וְהָאִשָּׁה הַמְּבִיאָה אֶת הַבְּהֵמָה, אִם אָדָם חָטָא, בְּהֵמָה מִהַ חָטָאת {כ}, אֲלֵא לְפִי שְׂבָאת לְאָדָם תִּקְלָה {כא} עַל יְדָהּ, לְפִיכָךְ אָמַר הַכְּתוּב תִּסְקַל. דָּבָר אַחֵר, שֶׁלֹּא תִהְיֶה בְּהֵמָה עוֹבְרַת בְּשׁוּק וַיֵּאמְרוּ זֹו הִיא שֶׁנִּסְקַל פְּלוּנִי עַל יְדָהּ :

פרק ז - משנה ה

הַמְגִידָה אֵינוֹ חַיֵּב עַד שְׂיִפְרֹשׁ {כב} הַשֵּׁם. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן קֶרְחָה, בְּכֹל יוֹם דָּנִין אֶת הַעֲדִים בְּכַנּוּי יָכָה יוֹסִי אֶת יוֹסִי. נִגְמַר הַדִּין, לֹא הוֹרְגִים בְּכַנּוּי, אֲלֵא מוֹצִיאִים כָּל אָדָם לַחוּץ וְשׂוֹאֲלִים אֶת הַגְּדוֹל שֶׁבָהֶן וְאוֹמְרִים לוֹ אָמַר {כה} מַה שְׂשַׁמְעֶת בְּפִרוּשׁ, וְהוּא אוֹמֵר, וְהַדִּינִים עוֹמְדִין עַל רַגְלֵיהֶן וְקוֹרְעִין וְלֹא מֵאַחִין {כו}. וְהַשְּׁנִי אוֹמֵר אִף אֲנִי כְּמוֹהוּ {כז}, וְהַשְּׁלִישִׁי אוֹמֵר אִף אֲנִי כְּמוֹהוּ:

פרק ז - משנה ו

הָעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, אֶחָד הָעוֹבֵד, וְאֶחָד הַזּוֹבֵחַ, וְאֶחָד הַמְּקַטֵּר, וְאֶחָד הַמְּנַסֵּף {כח}, וְאֶחָד הַמְּשַׁתְּחָוֶה, וְאֶחָד הַמְּקַבְּלוֹ עָלָיו לְאֵלוֹהַ, וְהַאוֹמֵר לוֹ אֵלֵי אֲתָה. אֲבָל הַמְּגַפֵּף וְהַמְּנַשֵּׁק וְהַמְּכַבֵּד וְהַמְּרַבֵּץ וְהַמְּרַחֵץ, הַסֹּדֵף, הַמְּלַבֵּישׁ וְהַמְּנַעִיל, עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה. הַנּוֹדֵר בְּשֵׁמוֹ וְהַמְּקַיֵּם בְּשֵׁמוֹ, עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה. הַפּוֹעֵר עֲצָמוֹ לְבַעַל פְּעוֹר, זֶה הֵיא עֲבוּדָתוֹ. הַזּוֹרֵק אֶבֶן לְמַרְקוּלִים {לג}, זֶה הֵיא עֲבוּדָתוֹ:

פרק ז - משנה ז

הַנּוֹתֵן מִזֶּרְעוֹ לַמִּלֵּךְ, אֵינוֹ חַיֵּב עַד שְׂיִמְסֹר לַמִּלֵּךְ וְיַעֲבִיר בָּאֵשׁ. מְסַר לַמִּלֵּךְ וְלֹא הָעֵבִיר בָּאֵשׁ, הָעֵבִיר בָּאֵשׁ וְלֹא מְסַר לַמִּלֵּךְ, אֵינוֹ חַיֵּב, עַד שְׂיִמְסֹר לַמִּלֵּךְ וְיַעֲבִיר בָּאֵשׁ. בַּעַל אוֹב זֶה פְּתוּם {לו} הַמְּדַבֵּר מִשְׁחִיו, וְיִדְעוֹנֵי זֶה הַמְּדַבֵּר בְּפִיו, הָרִי אֵלוֹ בְּסַקִּילָה, וְהַנְּשֹׂאֵל בְּהֵם בְּאִזְהָרָה:

פרק ז - משנה ח

הַמְּחַלֵּל אֶת הַשֶּׁבֶת, בְּדָבָר שְׁחִיבִין עַל זְדוֹנוֹ כָּרַת {מב} וְעַל שְׁגָגָתוֹ חֲטָאת. הַמְּקַלֵּל אָבִיו וְאִמּוֹ, אֵינוֹ חַיֵּב עַד שְׂיִקְלֵלם בְּשֵׁם. קִלְלָם בְּכַנּוּי, רַבִּי מֵאִיר מְחַיֵּב וְחַכְמַיִם פּוֹטְרִין {מג}:

פרק ח - משנה א

בן סורר ומורה, מאימתי נעשה בן סורר ומורה, משביא שתי שערות ועד שיקיף זקן, התחתון ולא העליון, אלא שדברו חכמים בלשון נקייה, שנאמר (דברים כא), כי יהיה לאיש בן, בן ולא בת, בן ולא איש. הקטן פטור, שלא בא לכלל מצות:

פרק ח - משנה ב

מאימתי חיב, משיאכל טרטימר בשר וישתה חצי לג יין האיטלקי. רבי יוסי אומר, מנה בשר ולג יין. אכל בחבורת מצוה, אכל בעבור החדש, אכל מעשר שני בירושלים, אכל נבלות וטרפות, שקצים ורמשים, אכל טבל [ב] ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו ומעשר שני והקדש שלא נפדו, אכל דבר שהוא מצוה ודבר שהוא עברה, אכל [ג] כל מאכל ולא אכל בשר, שתה כל משקה ולא שתה יין, אינו נעשה בן סורר ומורה, עד שיאכל בשר וישתה יין, שנאמר (דברים כא) זולל וסבא. ואף על פי שאין ראיה [ד] לדבר, זכר לדבר, שנאמר (משלי כג) אל תהי בסבאי יין בזללי בשר למו:

פרק ח - משנה ג

גנב משל אביו ואכל ברשות אביו, משל אחרים ואכל ברשות אחרים, משל אחרים ואכל ברשות אביו, אינו נעשה בן סורר ומורה, עד שיגנב משל אביו ויאכל ברשות אחרים. רבי יוסי בר רבי יהודה אומר, עד שיגנב משל אביו ומשל אביו:

פרק ח - משנה ד

הָיָה אָבִיו רוֹצֵחַ וְאִמּוֹ אֵינָהּ רוֹצֵחַ, אָבִיו אֵינּוּ רוֹצֵחַ וְאִמּוֹ רוֹצֵחַ, אֵינּוּ נֹעֲשֶׂה בֶן סוֹרֵר וּמוֹרֵה, עַד שְׂיָהוּ שְׁנֵיהֶם רוֹצִים {ה}. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם לֹא הִיָּתָה אִמּוֹ רְאוּיָה לְאָבִיו, אֵינּוּ נֹעֲשֶׂה בֶן סוֹרֵר וּמוֹרֵה. הָיָה אֶחָד מֵהֶם גֵּדִם אוֹ חָגֵר אוֹ אֵלֶם אוֹ סוּמָא אוֹ חֲרָשׁ, אֵינּוּ נֹעֲשֶׂה בֶן סוֹרֵר וּמוֹרֵה, שְׁנֹאמֵר (דברים כא) וְתִפְשׂוּ בּוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ, וְלֹא גִדְמִין. וְהוֹצִיאוּ אֹתוֹ, וְלֹא חֲגָרִין. וְאָמְרוּ, וְלֹא אֶלְמִין. בְּנִנוּ זֶה, וְלֹא סוּמִין. אֵינְנוּ שׁוֹמְעִים בְּקִלְנוּ, וְלֹא חֲרָשִׁין. מִתְרִין בּוֹ בְּפָנָי שְׁלֵשָׁה וּמִלְקִין אוֹתוֹ. חֲזַר וְקִלְקַל, נִדוֹן בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה. וְאֵינּוּ נִסְקָל עַד שְׂיָהוּ שֵׁם שְׁלֹשָׁה הֶרְאֵשׁוּנִים, שְׁנֹאמֵר (שם) בְּנִנוּ זֶה, זֶהוּ שְׁלֵשָׁה בְּפָנֶיכֶם. בָּרַח עַד שֶׁלֹּא נִגְמַר דִּינוֹ וְאַחֵר כָּדָּהּ הַקּוֹיף זָקוּן הַתְּחִתּוֹן, פְּטוּר. וְאִם מִשְׁנֵיגְמַר דִּינוֹ בָּרַח וְאַחֵר כָּדָּהּ הַקּוֹיף זָקוּן הַתְּחִתּוֹן, חַיֵּב:

פרק ח - משנה ה

בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה נִדוֹן עַל שֵׁם סוּפוֹ, יָמוּת זָכָאִי וְאֵל יָמוּת חַיֵּב, שְׁמִיתָתוֹן שֶׁל רְשָׁעִים הִנָּאָה לָהֶן וְהִנָּאָה לְעוֹלָם, וְלִצְדִיקִים, רַע לָהֶן וְרַע לְעוֹלָם. יִיוּ וְשִׁנָּה לְרְשָׁעִים, הִנָּאָה לָהֶן וְהִנָּאָה לְעוֹלָם, וְלִצְדִיקִים, רַע לָהֶן וְרַע לְעוֹלָם. פְּטוּר לְרְשָׁעִים, הִנָּאָה לָהֶן וְהִנָּאָה לְעוֹלָם, וְלִצְדִיקִים, רַע לָהֶן וְרַע לְעוֹלָם. כְּנוּס לְרְשָׁעִים, רַע לָהֶן וְרַע לְעוֹלָם, וְלִצְדִיקִים, הִנָּאָה לָהֶן וְהִנָּאָה לְעוֹלָם. שְׁקֵט לְרְשָׁעִים, רַע לָהֶן וְרַע לְעוֹלָם, וְלִצְדִיקִים, הִנָּאָה לָהֶן וְהִנָּאָה לְעוֹלָם: {יא}

פרק ח - משנה ו

הֵבֵא בְּמַחְתָּרֵת נִדוֹן עַל שֵׁם סוּפוֹ. הָיָה בָּא בְּמַחְתָּרֵת וְשִׁבַּר אֶת הַחֲבִית, אִם יֵשׁ לוֹ {יג} דָּמִים, חַיֵּב. אִם אֵין לוֹ דָּמִים, פְּטוּר:

פרק ח - משנה ז

וְאֵלוֹ הֵן שְׁמַצִּילִין אוֹתָן בְּנִפְשָׁן [טו], הַרוֹדֵף אַחַר חֲבֵרוֹ לְהַרְגּוֹ, אַחַר הַזְּכוּר וְאַחַר הַנֶּעְרָה הַמְאָרְסָה. אֲבָל הַרוֹדֵף אַחַר בְּהֵמָה, וְהַמְחַלֵּל אֶת הַשֶּׁבֶת, וְהַעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, אֵין מַצִּילִין אוֹתָן בְּנִפְשָׁן:

פרק ט

פרק ט - משנה א

וְאֵלוֹ הֵן הַנְּשַׂרְפִּין, הַבָּא עַל אִשָּׁה וּבֵתָהּ, וּבֵת כֹּהֵן שְׂזֵנְתָהּ. יֵשׁ בְּכָלֵל אִשָּׁה וּבֵתָהּ, בֵּיתוֹ, וּבֵת בֵּיתוֹ, וּבֵת בְּנוֹ, וּבֵת אִשְׁתּוֹ, וּבֵת בֵּיתָהּ, וּבֵת בְּנָהּ, חַמּוֹתוֹ, וְאִם חַמּוֹתוֹ, וְאִם חָמִיו. וְאֵלוֹ הֵן הַנְּהַרְגִים, הַרוֹצֵחַ וְאֲנָשִׁי עִיר הַנִּדְחָת [א]. רוֹצֵחַ שֶׁהִכָּה אֶת רֵעֵהוּ בְּאֶבֶן אוֹ בְּבַרְזֵל, וְכָבֵשׂ עָלָיו לְתוֹךְ הַמַּיִם אוֹ לְתוֹךְ הָאוֹר וְאֵינוֹ יָכוֹל לְעֵלוֹת מִשָּׁם, וְנָמַת, חַיֵּב [ב]. דֹּחֲפוֹ לְתוֹךְ הַמַּיִם אוֹ לְתוֹךְ הָאוֹר וְיָכוֹל לְעֵלוֹת מִשָּׁם, וְנָמַת, פְּטוּר. שָׂסָה בּוֹ אֶת הַכֶּלֶב, שָׂסָה בּוֹ אֶת הַנְּחָשׁ, פְּטוּר. הַשִּׂיד בּוֹ אֶת הַנְּחָשׁ, רַבִּי יְהוּדָה מְחַיֵּב, וְחַכְמַיִם פּוֹטְרִין. הַמִּכָּה אֶת חֲבֵרוֹ בֵּין בְּאֶבֶן בֵּין בְּאֲגָרוֹף [ד] וְאֲמָדוּהוּ לְמִיתָהּ, וְהִקֵּל מִמָּה שֶׁהָיָה וְלֵאחֲרַיִם מִכָּאֵן הַכְּבִיד וְנָמַת, חַיֵּב. רַבִּי נַחֲמָיָה אוֹמֵר, פְּטוּר, שְׂרָגְלִים לְדָבָר:

פרק ט - משנה ב

נִתְפָּוֶן לְהַרְגַּת אֶת הַבְּהֵמָה וְהַרְגַּת אֶת הָאָדָם [ה], לְנִכְרֵי וְהַרְגַּת אֶת יִשְׂרָאֵל, לְנִפְלִים [ו], וְהַרְגַּת בֶּן קִימָא, פְּטוּר. נִתְפָּוֶן לְהַכּוֹתוֹ עַל מִתְנָיו וְלֹא הָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית עַל מִתְנָיו וְהִלְכָה לָּהּ עַל לְבוֹ וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית עַל לְבוֹ, וְנָמַת, פְּטוּר. נִתְפָּוֶן לְהַכּוֹתוֹ עַל לְבוֹ וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית עַל לְבוֹ וְהִלְכָה לָּהּ עַל מִתְנָיו וְלֹא הָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית עַל מִתְנָיו, וְנָמַת, פְּטוּר. נִתְפָּוֶן לְהַכּוֹת אֶת

הַגְּדוֹל וְלֹא הָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית הַגְּדוֹל וְהִלְכָה לָהּ עַל הַקָּטָן וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הַקָּטָן, וְיָמַת, פְּטוּר. נִתְּפָנוּן לְהַפּוֹת אֶת הַקָּטָן וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הַקָּטָן וְהִלְכָה לָהּ עַל הַגְּדוֹל וְלֹא הָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הַגְּדוֹל, וְיָמַת, פְּטוּר. אֲבָל נִתְּפָנוּן לְהַפּוֹת עַל מִתְּנָיו וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית עַל מִתְּנָיו וְהִלְכָה לָהּ עַל לְבוֹ, וְיָמַת, חַיֵּב. נִתְּפָנוּן לְהַפּוֹת אֶת הַגְּדוֹל וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הַגְּדוֹל וְהִלְכָה לָהּ עַל הַקָּטָן, וְיָמַת, חַיֵּב. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אֶפְלוּ נִתְּפָנוּן לְהַרְגֵי אֶת זֶה וְהָרַג אֶת זֶה, פְּטוּר:

פרק ט - משנה ג

רוֹצֵחַ שֶׁנִּתְּעַרַב בְּאַחֵרִים, כֵּלָן פְּטוּרִין. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כּוֹנְסִין אוֹתוֹן לְכַפָּה. כָּל חַיֵּיבֵי מִיתוֹת שֶׁנִּתְּעַרְבוּ זֶה בְּזֶה, נִדּוּנִין בְּקִלָּה. הַנִּסְקָלִין בְּנִשְׁרָפִין, רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, נִדּוּנִין בְּסָקִילָה, שֶׁהַשְּׂרֵפָה חֲמוּרָה. וְחַכְמַיִם אוֹמְרִים, נִדּוּנִין בְּשְׂרָפָה, שֶׁהַסָּקִילָה חֲמוּרָה. אָמַר לָהֶן רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֱלוֹ לֹא הֵיטָה שְׂרָפָה חֲמוּרָה, לֹא נִתְּנָה לְבֵת כַּהֵן [י](#) שֶׁזִּנְתָה. אָמְרוּ לוֹ, אֱלוֹ לֹא הֵיטָה סָקִילָה חֲמוּרָה, לֹא נִתְּנָה לְמַגִּדֵף וְלַעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה [יא](#). הַנִּתְּרָגִין בְּנִחְנָקִין, רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, בְּסִיף. וְחַכְמַיִם אוֹמְרִים, בְּחִנְק:

פרק ט - משנה ד

מִי שֶׁנִּתְּחַיֵּב בְּשִׁתֵּי מִיתוֹת בֵּית דִּין, נִדּוּן בְּחֲמוּרָה. עֶבֶר עֲבָרָה שֶׁנִּתְּחַיֵּב בָּהּ שִׁתֵּי מִיתוֹת, נִדּוּן בְּחֲמוּרָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, נִדּוּן בְּזָקָה הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁבָּאָה עָלָיו:

פרק ט - משנה ה

מִי שֶׁלָּקָה וְשָׁנָה, בֵּית דִּין מְכַנְּיָסִים אוֹתוֹ לְכַפָּה וּמֵאֲכִילִין אוֹתוֹ שְׁעָרִין עַד שֶׁכָּרְסוּ מִתְּבַקְעַת. הַהוֹרֵג נֶפֶשׁ [כא](#) שֶׁלֹּא בְּעֵדִים, מְכַנְּיָסִין אוֹתוֹ לְכַפָּה

ומאכילין אותו לקחם צר ומים לחץ:

פרק ט - משנה ו

הגויב את הקסוה והמקלל בקוסם והבועל ארמית, קנאין פוגעין בו **[כג]**. כהן ששמש בטמאה, אין אחיו הכהנים מביאין אותו לבית דין **[כו]**, אלא פרחי כהנה מוציאין אותו חוץ לעזרה **[כז]** ומפציעין את מחו בגזירין. זר ששמש במקדש, רבי עקיבא אומר, בחנק. וחכמים אומרים, בידי שמים:

פרק י

פרק יא - משנה א

כל **[א]** ישראל יש להם חלק לעולם הבא, שנאמר (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ **[ב]** נצר מטעי מעשה ידי להתפאר. ואלו שאין להם חלק לעולם הבא, האומר אין תחיית המתים מן התורה **[ג]**, ואין תורה מן השמים, ואפיקורס. רבי עקיבא אומר, אף הקורא בספרים החיצונים, והלוחש על המכה **[ה]** ואומר (שמות טו) כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רפאך. אבא שאול אומר, אף ההוגה את השם באותיותיו:

פרק יב - משנה ב

שלשה מלכים וארבעה הדיוטות אין להם חלק לעולם הבא. שלשה

מְלָכִים, יִרְבְּעָם **[ו]**, אַחָאָב, וּמִנְשָׁה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, מִנְשָׁה יֵשׁ לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרֵי הַיָּמִים ב לג) וַיִּתְפַּלֵּל אֱלֹהֵי וַיַּעֲתֶר לוֹ וַיִּשְׁמַע תְּחִנָּתוֹ וַיִּשְׁיבֵהוּ יְרוּשָׁלַיִם לְמַלְכוּתוֹ. אָמְרוּ לוֹ, לְמַלְכוּתוֹ הֵשִׁיבוּ וְלֹא לַחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא הֵשִׁיבוּ. אַרְבָּעָה הִדְיוּטוֹת, בְּלַעַם **[ז]**, וְדוֹאֵג, וְאַחִיתָפֶל, וְגַחְזִי:

פרק י - **משנה ג**

דוֹר הַמַּבּוּל אֵין לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא וְאֵין עוֹמְדִין בְּדִין **[ח]**, שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרַאשִׁית ו) לֹא יָדוּן רוּחִי בְּאָדָם לְעַלְמָא, לֹא דִין וְלֹא רוּחַ. דוֹר הַפְּלָגָה אֵין לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרַאשִׁית יא) וַיִּפֹּץ ה' אֶתְּם מִשָּׁם עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ. וַיִּפֹּץ ה' אֶתְּם, בְּעוֹלָם הַזֶּה. וּמִשָּׁם הִפִּיצָם ה', לְעוֹלָם הַבָּא. אֲנָשֵׁי סְדוּם אֵין לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁנֶּאֱמַר (שִׁם יג) וְאֲנָשֵׁי סְדוּם רָעִים וְחַטָּאִים לְה' מְאֹד. רָעִים בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְחַטָּאִים, לְעוֹלָם הַבָּא. אָבֵל עוֹמְדִין בְּדִין **[ט]**. רַבִּי נַחֲמִיָּה אוֹמֵר, אֱלוֹ וְאֱלוֹ **[י]** אֵין עוֹמְדִין בְּדִין, שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים א) עַל כֵּן לֹא יִקְמוּ רָשָׁעִים בְּמִשְׁפָּט, אֱלוֹ וְאֱלוֹ בְּמִשְׁפָּט וְחַטָּאִים בְּעֵדֶת צְדִיקִים. עַל כֵּן לֹא יִקְמוּ רָשָׁעִים בְּמִשְׁפָּט, זֶה דוֹר הַמַּבּוּל **[יא]**. וְחַטָּאִים בְּעֵדֶת צְדִיקִים, אֱלוֹ וְאֱנָשֵׁי סְדוּם. אָמְרוּ לוֹ, אֵינָם עוֹמְדִים בְּעֵדֶת צְדִיקִים אָבֵל עוֹמְדִין בְּעֵדֶת רָשָׁעִים. מְרַגְלִים אֵין לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּמְתּוּ הָאֲנָשִׁים מוֹצֵאֵי דְבַת הָאָרֶץ רָעָה בְּמַגְפָּה לְפָנֵי ה' (בְּמִדְבָר יד). וַיִּמְתּוּ, בְּעוֹלָם הַזֶּה. בְּמַגְפָּה, בְּעוֹלָם הַבָּא. דוֹר הַמַּדְבָּר אֵין לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא וְאֵין עוֹמְדִין בְּדִין, שֶׁנֶּאֱמַר (שִׁם) בְּמִדְבָר הַזֶּה יִתְּמוּ וְשָׁם יִמְתּוּ, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי אֶלְיעֶזֶר אוֹמֵר, עֲלִיהֶם הוּא אוֹמֵר (תְּהִלִּים ט) אֶסְפוּ לִי חֲסִידֵי כְּרִיתִי בְּרִיתִי עֲלֵי זָבַח. עֵדֶת קָרַח אֵינָה עֲתִידָה לְעֵלוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר (בְּמִדְבָר טז) וַתִּכַּס עֲלֵיהֶם הָאָרֶץ, בְּעוֹלָם הַזֶּה, וַיֵּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקְּהָל, לְעוֹלָם הַבָּא, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי אֶלְיעֶזֶר אוֹמֵר, עֲלִיהֶם הוּא אוֹמֵר (שְׁמוּאֵל א ב) ה' מְמִית וּמַחֲיָה מוֹרִיד שָׁאוֹל וַיַּעַל. עֲשָׂרֶת הַשְּׁבֻטִים **[יב]** אֵינָן עֲתִידִין לְחֹזֵר **[יג]**, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים כט) וַיִּשְׁלַכְּם **[יד]** אֶל אֶרֶץ אַחֲרַת כְּיֹם הַזֶּה, מֵהַ יוֹם הַזֶּה הוֹלֵךְ וְאֵינֶנּוּ חוֹזְרִים, אֵף הֵם הוֹלְכִים וְאֵינָם חוֹזְרִים, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי אֶלְיעֶזֶר אוֹמֵר, כְּיֹם הַזֶּה, מֵהַ יוֹם מֵאֲפִיל **[טו]** וּמֵאִיר, אֵף עֲשָׂרֶת הַשְּׁבֻטִים שְׁאֵפֵל לָהֶן, כָּךְ עֲתִיד לְהֵאִיר לָהֶן:

פרק י - **משנה ד**

אֲנָשֵׁי עִיר הַנִּדְחָת אֵין לָהֶן חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא **[טז]**, שֶׁנֶּאֱמַר (שִׁם יג) יֵצְאוּ אֲנָשִׁים בְּנֵי בְלִיעַל מִקְרָבָךְ וַיִּדְיָחוּ אֶת יִשְׁבֵי עִירָם. וְאֵינָן נִהְרָגִים עַד שְׁיָהִיו

מדיחיה מאותה העיר ומאותו השבט, ועד שיזח רבה, ועד שיזיחום אנשים [יז]. הדיחה נשים וקטנים או שהדח מעוטה או שהיו מדיחיה חוצה לה, הרי אלו כיהידים. וצריכין שני עדים [יח] והתראה לכל אחד ואחד. זה חמר ביהידים מבמרבים, שהיחידים בסקילה, לפיכך ממונם פלט. והמרבים בסוף, לפיכך ממונם אבד:

פרק י - משנה ה

הכה תכה את וגו' (דברים יג). החמרת והגמלת העוברת ממקום למקום, הרי אלו מצילין אותה. החרם אתה ואת כל אשר בה ואת בהמתה לפי חרב (שס), מכאן אמרו נכסי צדיקים [כב] שבתוכה אובדן [כג], שבחוצה לה פלטין. ושל רשעים, בין שבתוכה בין שבחוצה לה, הרי אלו אובדן:

פרק י - משנה ו

ואת כל שללה תקבץ אל תוך רחבה וגו' (דברים יג). אם אין לה רחוב, עושין לה רחוב [כד]. הנה רחובה חוצה לה, כונסין אותו לתוכה. ושרפת באש את העיר ואת כל שללה כליל לה' אלהיך (שס). שללה, ולא שלל שמים. מכאן אמרו, ההקדשות שבה יפדו [כה], ותרומות ירקבו, מעשר שני וכתבי הקדש יגנזו [כח]. כליל לה' אלהיך, אמר רבי שמעון, אמר הקדוש ברוך הוא, אם אתם עושים דין בעיר הנדחת, מעלה אני עליכם כאלו אתם מעלין עולה כליל לפני. והיתה תל עולם לא תבנה עוד (דברים יג), לא תעשה אפלו גנות ופרדסים, דברי רבי יוסי הגלילי. רבי עקיבא אומר, לא תבנה עוד, לכמו שהיתה אינה נבנית, אבל נעשית היא גנות ופרדסים. ולא ידבק בידך מאומה מן החרם (שס), שכל זמן שהרשעים [כט] בעולם, חרון אף בעולם. אבדו רשעים מן העולם, נסתלק חרון אף מן העולם:

פרק יא

פרק יא - משנה א

אלו הן הנחנקין, המכה אביו ואמו **[א]**, וגונב נפש מישראל, וזקן ממרא **[ב]** על פי בית דין, ונביא השקר, והמתנבא בשם עבודה זרה, והבא על אשת איש, וזוממי בת כהן ובועלה. המכה אביו ואמו אינו חייב עד שיעשה בהן חבורה **[ג]**. זה חומר במקלל מבמכה, שהמקלל לאחר מיתה חייב, והמכה לאחר מיתה פטור. הגונב נפש מישראל אינו חייב עד שיכניסנו לרשותו **[ה]**. רבי יהודה אומר, עד שיכניסנו לרשותו וישתמש בו, שנאמר (דברים כד) והתעמר בו ומכרו **[ו]**. הגונב את בנו, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה מחייב, וחכמים פוטרים. גנב מי שחציו עבד וחציו בן חורין, רבי יהודה מחייב, וחכמים פוטרים:

פרק יא - משנה ב

זקן ממרא על פי בית דין, שנאמר (שם יז) כי יפלא ממך דבר למשפט וגו'. שלשה בתי דינים היו שם, אחד יושב על פתח הר הבית, ואחד יושב על פתח העזרה, ואחד יושב בלשכת הגזית. באים לזה שעל פתח הר הבית, ואומר, כף דרשתי **[ט]** וכף דרשו חברי, כף למדתי וכף למדו חברי. אם שמעו **[י]**, אומרים להם. ואם לאו, באין להם לאותן שעל פתח העזרה, ואומר, כף דרשתי וכף דרשו חברי, כף למדתי וכף למדו חברי. אם שמעו, אומרים להם. ואם לאו, אלו ואלו באים לבית דין הגדול שבלשכת הגזית, שממנו יוצאת תורה לכל ישראל, שנאמר (שם) מן המקום ההוא אשר יבחר ה'. חזר לעירו ושנה ולמד כדרך שהיה למד, פטור. ואם הורה לעשות, חייב **[יא]**, שנאמר (שם) והאיש אשר יעשה בזדון, אינו חייב עד שיוורה לעשות. תלמיד שהורה לעשות, פטור, נמצא חמרו קלו:

פרק יא - משנה ג

חומר בדברי סופרים **[יג]** מבדברי תורה, האומר אין תפלוין, כדי לעבר על

דְּבָרֵי תוֹרָה, פָּטוּר {יד}. חֲמִשָּׁה טוֹטְפוֹת, לְהוֹסִיף עַל דְּבָרֵי סוּפְרִים, חָזֵב:

פרק יא - משנה ד

אִין מְמִיתִין אוֹתוֹ לֹא בְּבֵית דִּין שֶׁבְּעִירוֹ {זט} וְלֹא בְּבֵית דִּין שֶׁבְּיַבְנָה, אֶלֶּא מְעַלִּין אוֹתוֹ לְבֵית דִּין הַגָּדוֹל שֶׁבִּירוּשָׁלַיִם, וּמְשַׁמְרִין אוֹתוֹ עַד הַרְגֵל וּמְמִיתִין אוֹתוֹ בְּרֶגֶל, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים יז) וְכָל הָעָם יִשְׁמְעוּ וַיֵּרְאוּ וְלֹא יִזְדוֹן עוֹד, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִין מְעַנִּין {יט} אֶת דֵּינֵנו שֶׁל זֶה, אֶלֶּא מְמִיתִין אוֹתוֹ מִיָּד, וְכוֹתְבִין וְשׁוֹלְחִין שְׁלוּחִים בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת, אִישׁ פְּלוֹנִי בֶן אִישׁ פְּלוֹנִי נִתְחַיֵּב מִיתָה בְּבֵית דִּין:

פרק יא - משנה ה

נְבִיא הַשֶּׁקֶר הַמִּתְנַבֵּא עַל מָה שֶׁלֹּא שָׁמַע וּמָה שֶׁלֹּא נֶאֱמַר לוֹ, מִיתָתוֹ בְּיַדִּי אָדָם. אֲבָל הַכּוֹבֵשׁ אֶת נְבוֹאָתוֹ, וְהַמּוֹתֵר עַל דְּבָרֵי נְבִיא {כא}, וְנְבִיא שֶׁעֶבֶר עַל דְּבָרֵי עֲצָמוֹ, מִיתָתוֹ בְּיַדִּי שְׁמַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר (שִׁם יח) אֲנֹכִי אֶדְרֹשׁ מֵעַמּוֹ:

פרק יא - משנה ו

הַמִּתְנַבֵּא בְּשֵׁם עֲבוּדָה זָרָה {כג} וְאוֹמֵר, כִּדְ אֲמַרְהָ עֲבוּדָה זָרָה, אֶפְלוּ כֹּון אֶת הַהֲלָכָה, לְטַמָּא אֶת הַטַּמָּא וּלְטַהֵר אֶת הַטָּהוֹר. הִבָּא עַל אִשְׁתֵּי אִישׁ, כִּיּוֹן שֶׁנִּכְנָסָה לְרִשׁוּת הַבַּעַל לְנִשְׂוֹאִין אִף עַל פִּי שֶׁלֹּא נִבְעָלָה, הִבָּא עָלֶיהָ הָרִי זֶה בְּחִנְק. וְזוֹמְמֵי בֵת כַּהֵן וּבוֹעֲלָה, שֶׁכָּל הַזּוֹמְמִין מְקַדִּימִין {כד} לְאוֹתָהּ מִיתָה, חוּץ מִזּוֹמְמֵי בֵת כַּהֵן וּבוֹעֲלָה {כה}: